

[Axel Sneum.]

Poul Nørlund sagde desværre, efter hvad et blad refererer, at man ikke kunne rekonstruere Aggersborg-borgen på samme måde som Trelleborg. Der skulle penge og arbejdskraft til, og arbejdet ville tage flere år. Nu tror jeg slet ikke, at dr. Poul Nørlund med hænder og fødder vil sætte sig imod, at Aggersborg bliver rekonstrueret på samme måde som Trelleborg, og et er jeg sikker på, og det er, at den jyske befolkning meget gerne ser, at Aggersborg bliver rekonstrueret, så at Jylland kan blive denne eneste værdighed rigere. Det er derfor, jeg omtaler denne sag her. Det kan være, at vi ikke i øjeblikket kan afse penge dertil, og så må det vente, men deraf følger ikke, at kravet om rekonstruktion er bortfaldet. Har Aggersborg ligget så længe, sker der vel ingen skade ved at vente lidt endnu. Men jeg vil gerne overfor nationalmuseet sige, at kravet i Jylland er der, og det vil blive ved at være der, indtil det bliver opfyldt. Den jyske vikingeborg eller rettere sagt resterne af den jyske vikingeborg, der synes at have været mindst lige så storartet som den sjællandske, bør ikke henligge som en død sandbank.

Til slut vil jeg gerne sige et par ord om den danske radio, der jo af og til er udsat for kritik her i salen. Jeg vil indrømme, at jeg ikke interesserer mig for alt det, der udsendes gennem radioen, men det kan man da heller ikke forlange. Når det f. eks. oplyses, hvor mange københavnere der er taget til Klampenborg eller Holte, og det meddeles, hvor mange torsk og rejer der til gengæld er ført til København, ja, så må jeg sige, at det interesserer ikke mig. Men den slags oplysninger har sikkert også sit publikum, og man må jo aldrig glemme, at radioen er for hele folket, og ikke for den enkelte. I det store og hele er det min opfattelse, at radioen efterhånden løser sin vanskelige opgave på en god og neutral måde, og hvis man sammenligner dansk radio med udsendelser fra Sverige og Norge, er der for mig ingen tvivl om, at dansk radio ligger i spidsen. Fra svensk og norsk side er man heller ikke bange for at erkende, at den danske radio har en førerstilling. Musikudsendelserne her fra København er af en så fin og lødig karakter, at jeg ikke kan sige, om der overhovedet er andre steder, der

kan præstere bedre eller lige så god musik. Det bør man dog erindre sig, når man stiller sig kritisk an overfor dansk radio.

Kirstine Ladefoged Jensen: Det problem, jeg ved denne lejlighed har tænkt at sige nogle ord om, er beskæftigelsen af visse invaliderede personer, nemlig de vanføre og lemlæstede, der på grund af deres synlige defekt har vanskeligt ved at opnå stillinger, især pensionerede stillinger i stat og kommune.

Det er en erfaring, at denne gruppe af invaliderede mennesker har særlig vanskeligt ved at opnå pensionerede stillinger, endskønt der gang på gang er gjort opmærksom på, at disse mennesker er fuldt arbejdsdygtige og mindst lige så gode som mennesker uden lignende defekter, når blot de sættes ind på de rigtige steder og der skabes betingelser, så de kan få den nødvendige uddannelse til disse stillinger.

Altså, selvom disse menneskers kvalifikationer iøvrigt er i orden, så viser det sig, at der stadig er stor vanskelighed ved at få dem ind i faste stillinger under stat og kommune, ja, større vanskelighed med at få dem ind her end hos private arbejdsgivere.

Det hænger antagelig sammen med de strenge helbredskrav, der stilles ved ansættelse i stat og kommune; selv en ringe pensionsrisiko gør det umuligt for de invaliderede at komme ind her.

Det er ikke et nyt problem. I flere fremmede lande er der lovgivet om spørgsmålet, således i England og Frankrig, og i Holland er der netop forelagt et forslag til lov angående dette spørgsmål. I Sverige er problemet til debat. Også i dette høje ting har man været inde på spørgsmålet, sidst under finanslovdebatten i december 1947, da det ærede medlem hr. Axel Sneum foreslog, at man endnu en gang udsendte en henstilling til ministerierne og de under dem sorterende institutioner om, at man med velvilje tog imod de invaliderede, tilskadekomne eller syge personer. Jeg ved ikke, om dette er sket, men det er mit indtryk, at det i hvert fald ikke har frugtet.

I de sidste år har problemet ikke været særligt brændende på grund af mangelen på arbejdskraft i det hele taget. Næsten alle vanføre og lemlæstede har fået noget at bestille, men kun ganske få er ansat i